

Amaranta Gibert i Montero, Directora del Teatre de Lloret

Joan Domènech, el meu mestre

Les classes d'història d'en Joan Domènech estaven plenes d'anècdotes i algunes d'elles m'han acompanyat sempre. Com, per exemple, quan explicava que Maria Antonieta d'Àustria, la reina consort de França, portava sempre una fulla de patatera a l'escot per presumir d'aquest tubercle entre les visites que rebia a palau. Cal recordar que en un primer moment, quan la patata arriba a Europa, va ser considerada una excentricitat botànica que els reis i aristòcrates plantaven als seus jardins com una planta exòtica per presumir-ne. I que no va ser fins al segle XIX que es va convertir en un aliment bàsic. I en Joan Domènech, després d'explicar-ho, afegia amb la sornegueria que el caracteritzava que la fulla de patata a l'escot li devia picar perquè la fulla de la patatera és rugosa. Aquesta anècdota m'acompanyarà sempre i anirà sempre associada al meu mestre, per mi el Sr. Domènech. Un mestre que em va fer estimar la història; per això vaig decidir estudiar història de l'art anys més tard a la universitat. I és que els bons mestres queden, saben arribar a l'alumne i formen part de tu sempre més com en Joan Domènech formarà part de mi.

Tothom té un bon mestre en el seu record o es mereix haver-lo tingut. En el meu cas, en Joan Domènech n'és un. En Joan Domènech va ser sempre afable i el recordo a classe amb el seu sentit de l'humor una mica murri. Més que allisonar-nos, s'esforçava a transmetre'ns el valor de la cultura i la història, sempre que podia vinculada a Lloret. Com dic, és responsable directe que em llicenciés anys més tard en història de l'art, i que em dediqui a la gestió cultural de forma professional també.

A molts dels seus alumnes ens arreplegava un dia de classe o un matí qualsevol i ens portava d'excursió improvisada a Puig de Castellet, a Turó Rodó, a Can Font..., on fos. Crec que puc passejar per gran part del terme municipal de Lloret seguint la mirada d'en Joan Domènech, de tot el que ens va ensenyar. A veure Lloret amb uns altres ulls, a veure Lloret des del respecte i l'admiració al seu passat. Ens va ensenyar a estimar i valorar la nostra història perquè ens sentíssim dignes hereus del nostre present. I això, només ho fa un bon mestre.

Regalar l'amor pel coneixement i confiar en les possibilitats de l'alumne és la funció principal d'un mestre, i en el meu cas va ser així. Vaig tenir

la sort de tenir-ho. Quan penso en mestres que m'han influït, perquè n'hi hagut algun més, penso en persones com en Joan Domènech, que han transmès caliu, passió per ensenyar i també per ensenyar-te sempre, al llarg de la teva vida, a aprendre.